

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 114.026 van 20 december 2002  
in de zaak A. 125.640/IX-3456.**

In zake :           1. het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van ROESELARE,  
                      2. het beheerscomité van het Stedelijk Ziekenhuis van ROESELARE,  
                      die woonplaats kiezen bij  
                      advocaat A. LUST,  
                      kantoor houdende te SINT-ANDRIES-BRUGGE,  
                      Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat B. STAELENS,  
kantoor houdende te BRUGGE,  
Canadesen Hof,  
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

---

**DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Roeselare en het beheerscomité van het stedelijk ziekenhuis van Roeselare op 20 augustus 2002 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid dd. 20 juni 2002 houdende vernietiging van punt 14 van het besluit van het Beheerscomité van het Stedelijk Ziekenhuis van Roeselare dd. 28 november 2001 houdende wijziging aan het administratief personeelsstatuut ter uitvoering van het federaal meerjarenplan voor de openbare gezondheidssector wat de arbeidsduurvermindering en de eindeloopbaan betreft”;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 december 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOETHALS, die loco advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 28 november 2000 komt er in het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten, na onderhandeling tussen de overheid en de representatieve vakorganisaties van het personeel, een protocol tot stand betreffende de voorstellen voor een meerjarenplan voor de openbare gezondheidssector.

1.2. Ter uitvoering van dat protocol leiden onderhandelingen in het comité voor de provinciale en de plaatselijke overheidsdiensten, onderafdeling Vlaams Gewest en Vlaamse Gemeenschap, op 29 juni 2001 tot een sectoraal akkoord met betrekking tot de maatregelen inzake vrijstelling van arbeidsprestaties en eindeloopbaan in de openbare gezondheidssector.

Dit sectoraal akkoord is van toepassing op de werkgevers en de statutaire en contractuele werknemers van de inrichtingen die aan de wet op de ziekenhuizen onderworpen zijn, de psychiatrische verzorgingstehuizen, de

samenwerkingsverbanden voor de oprichting en het beheer van initiatieven van beschut wonen, de rustoorden voor bejaarden, de rust- en verzorgingstehuizen, de revalidatiecentra, de diensten van thuisverpleging en de centra voor dagverzorging, welke worden beheerd door een openbare rechtspersoon.

Het sectoraal akkoord geldt voor het verplegend en verzorgend personeel dat effectief verplegende en verzorgende taken uitvoert, evenals voor het “omkaderend” verplegend en verzorgend personeel en voor het “gelijkgesteld” personeel.

Onder “gelijkgesteld” personeel wordt verstaan: “de andere werknemers die elke maand, en dit gedurende de referentieperiode van 12 maanden voorafgaand aan de mededeling van de keuze door de werknemer, 2 van de 5 onregelmatige prestaties verrichten (zondag, zaterdag, feestdag, nachtdienst, onderbroken diensten), waarbij de vakantie- en ziekteperiodes geneutraliseerd worden”.

Er is onder meer bepaald dat het personeel dat opteert voor arbeidsduurvermindering zijn wedde en de daaraan verbonden sociale voordelen behoudt. Het personeel kan in de plaats van voor arbeidsduurvermindering ook opteren voor het behoud van de bestaande arbeidsduur. Het ontvangt dan een premie van - al naargelang het geval - 5,26%, 10,52% of 15,78% van het loon.

1.3. Op 28 juni 2001 komt er in het bijzonder onderhandelingscomité van de stad Roeselare en het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn -hierna : OCMW- van Roeselare een protocol tot stand waarin met betrekking tot de arbeidsduurvermindering en de eindeloopbaan wordt gesteld :

“Bestuur : Gezien er tot nu toe alleen voldoende subsidiëring wordt voorzien voor de voltijdsen vanaf 45 jaar die hun loopbaan wensen te verminderen kan men alleen met dat punt akkoord gaan.

CCOD :

Binnen relatief korte termijn wordt ook voor de andere maatregelen een voldoende subsidiëring voorzien zodat nu al een rondvraag kan worden georganiseerd bij het personeel i.v.m. hun keuze die ze zouden maken nl.

- arbeidsvermindering
- premiestelsel.

Bestuur : Er wordt gewacht op verdere regelgeving”.

1.4. Op 28 november 2001 besluit het beheerscomité van het stedelijk ziekenhuis van Roeselare goedkeuring te verlenen aan een in het administratief statuut van het personeel van het OCMW in te voegen artikel 178*bis* betreffende “uitvoering federaal meerjarenplan voor de openbare gezondheidssector wat betreft de arbeidsduurvermindering en einde loopbaan”.

Dit besluit implementeert het stelsel van arbeidsduurvermindering van het sectoraal akkoord van 29 juni 2001, met dien verstande dat het niet van toepassing wordt gemaakt op het “gelijkgesteld” personeel en dat niet wordt voorzien in de toekenning van een premie aan de personeelsleden die niet opteren voor arbeidsduurvermindering, maar voor het behoud van hun arbeidsduur.

1.5. Nadat de CCOD tegen dat besluit een bezwaar heeft ingediend, beslist de provinciegouverneur op 22 januari 2002 de uitvoering ervan te schorsen om reden, enerzijds, dat het “gelijkgesteld” personeel niet onder de toepassing valt van het ingevoerde stelsel van arbeidsduurvermindering en, anderzijds, dat dit stelsel niet voorziet in een recht op een plaatsvervangende premie, waardoor het in strijd is met het sectoraal akkoord van 29 juni 2001 en het ministerieel besluit van 4 juli 2001 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 2 augustus 1986 houdende bepaling van de voorwaarden en regelen voor de vaststelling van de verpleegdagprijs, van het budget en de onderscheidene bestanddelen ervan, alsmede van de regelen voor de vergelijking van de kosten en voor de vaststelling van het quotum van verpleegdagen voor de ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten.

1.6. Op 17 april 2002 handhaaft het beheerscomité van het stedelijk ziekenhuis zijn besluit van 28 november 2001. In het bijgevoegde “rechtvaardigings- en motiveringsdossier” wordt uiteengezet dat het invoeren van de mogelijkheid voor het personeel om te opteren voor het behoud van de arbeidsduur en het ontvangen van een premie, een schending zou inhouden van het zuinigheidsbeginsel, wijl de financiering ontoereikend is en dat het toepasselijk maken van het stelsel van arbeidsduurvermindering op het “gelijkgesteld” personeel een schending van het gelijkheidsbeginsel met zich zou brengen, zowel ten aanzien van sommige

personeelsleden van het OCMW van Roeselare als ten aanzien van sommige personeelsleden van de stad Roeselare.

1.7. Op 20 juni 2002 neemt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid het thans bestreden besluit om het besluit van 28 november 2001 van het beheerscomité te vernietigen. Na te hebben vastgesteld dat het vernietigd besluit als gevolg heeft dat enerzijds het

"gelijkgesteld" personeel het stelsel van arbeidsduurvermindering niet kan genieten en het anderzijds geen recht heeft op een vervangende premie en na de motieven van het handhavingsbesluit te hebben aangehaald, steunt het op de volgende overwegingen :

"Overwegende dat artikel 12 van het sectoraal akkoord van 29 juni 2001 weliswaar bepaalt dat individuele instellingen niet kunnen gedwongen worden zelf de kosten van de maatregelen van dit sectoraal akkoord op zich te nemen, indien de federale financiering ervan ontoereikend zou zijn; dat deze bepaling echter geen vrijgeleide mag zijn om dit sectoraal akkoord à la carte, dus onvolledig en volgens de wensen van het bestuur, toe te passen;

Overwegende dat het feit dat het beheerscomité de zgn. 'gelijkgestelden' uitsluit een duidelijke inbreuk vormt op de bepalingen van bovengenoemd sectoraal akkoord;

Overwegende dat het besluit van het beheerscomité van het stedelijk ziekenhuis van Roeselare van 28 november 2001 strijdig is met de bepalingen van het sectoraal akkoord van 29 juni 2001 van het federaal meerjarenplan voor de openbare gezondheidssector over de arbeidsduurvermindering en de eindeloopbaan; dat bovengenoemd besluit ook strijdig is met het ministerieel besluit van 4 juli 2001 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 2 augustus 1986 houdende bepaling van de voorwaarden en regelen voor de vaststelling van de verpleegdagprijs, van het budget en de onderscheidene bestanddelen ervan, alsmede van de regelen voor de vergelijking van de kosten en voor de vaststelling van het quotum van verpleegdagen voor de ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten; dat bijgevolg het algemeen belang wordt geschaad;"

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing menen te zullen ondergaan op drie vlakken situeren; dat zij vooreerst aanvoeren dat zij ingevolge de bestreden beslissing het etiket krijgen van onbetrouwbare sociale werkgever en onethisch handelende overheid, nu zij ingevolge de bestreden beslissing ertoe gedwongen worden om het verplegend en verzorgend personeel dat reeds was toegetreten tot het ingevoerde stelsel van arbeidsduurvermindering, het voordeel van dat stelsel te ontnemen en er thans ook

geen rechtsgrond meer bestaat om vanaf 1 december 2002 de 50-jarigen en vanaf 1 december 2003 de 55-jarigen te laten instappen in dat stelsel; dat volgens de verzoekende partijen daardoor hun gezagspositie ten aanzien van het personeel zal worden aangetast, terwijl ook hun aanwervingsmogelijkheden zullen worden beperkt, vermits de kandidaat-verpleegkundigen de voorkeur zullen geven aan een werkgever die uitvoert waartoe hij zich verbonden heeft of die wel de thans geannuleerde sociale voordelen toekent, in Roeselare het Heilig Hartziekenhuis, het tweede grootste Vlaamse ziekenhuis; dat de verzoekende partijen ten tweede laten gelden dat het door de bestreden beslissing vernietigde stelsel van arbeidsduurvermindering een uitloper is van de reeds lang aanslepende sociale onrust onder het verplegend personeel, de zogenaamde “witte woede”, dat de verplichte terugschakeling naar het oud systeem zal leiden tot sociale onrust onder hun personeel, naar sociale acties en zelfs stakingen, waardoor de continuïteit en de kwaliteit van de zorgverstrekking in het gedrang zal komen, waarvan het concurrerend ziekenhuis gretig gebruik zal maken; dat de verzoekende partijen ten derde aanvoeren dat de bestreden beslissing bij “weerkaatsing” ook nadeel zal berokkenen aan derden, namelijk aan patiënten die vaak de eerste slachtoffers zijn van sociale acties, waarbij zij verwijzen naar de rechtspraak, naar luid waarvan het objectief karakter van het beroep bij de Raad van State meebrengt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet uitsluitend de verzoekende partijen zelf moet treffen;

2.2.1. Overwegende, wat het eerste aangevoerde nadeel betreft, dat de stelling als zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat op de verzoekende partijen het odium zal gaan rusten dat zij onbetrouwbaar zijn en onethisch handelen, sterk overtrokken lijkt; dat dit odium -voor zover daarvoor een gevaar bestaat- evengoed gekoppeld kan worden aan het feit dat de verzoekende partijen sectorale akkoorden niet volledig uitvoeren als op rekening kan komen van de verwerende partij, die in die visie verhindert dat de akkoorden worden uitgevoerd ten voordele van een belangrijk deel van het personeel; dat voor zover zulks toch op die manier zou overkomen bij het personeel dat nu het voordeel van de arbeidsduurvermindering aan zich voorbij ziet gaan, een eventueel vernietigingsarrest het financieel nadeel dat eruit voortvloeit alleszins zal kunnen verhelpen; dat ook de bewering als zou ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de gezagspositie van de verzoekende partijen ten aanzien van het personeel in het gedrang komen, louter hypothetisch is;

dat niets erop wijst dat het de verzoekende partijen niet mogelijk zou zijn hun gezagspositie, voor zover die al in de verdrukking zou komen, met de middelen die hen daarvoor ter beschikking staan, te vrijwaren; dat dezelfde opmerking geldt ten aanzien van de bewering dat de verzoekende partijen aanwervingsproblemen zouden ondervinden, die door geen concreet gegeven worden gestaafd; dat ten slotte de verwerende partij terecht stelt dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zouden lijden, ervan uitgaat dat zij thans volledig in de onmogelijkheid verkeren om ten voordele van hun personeel een stelsel van arbeidsduurvermindering in te voeren; dat, immers, het bestreden besluit het besluit van 28 november 2001 van het beheerscomité vernietigt omdat het geen volledige uitvoering geeft aan het sectoraal akkoord van 29 juni 2001, wijl het niet van toepassing is op het gelijkgesteld personeel en niet voorziet in de mogelijkheid van behoud van de arbeidsduur met toekenning van een premie; dat als zodanig dat besluit er dan ook niet aan in de weg staat dat de verzoekende partijen een stelsel van arbeidsduurvermindering tot stand brengen dat een ruimer toepassingsgebied heeft en meer voordelen biedt dan hetgeen door de bestreden beslissing is vernietigd, waardoor de verzoekende partijen in de mogelijkheid verkeren om zelf het aangevoerde nadeel af te wenden;

2.2.2. Overwegende, wat het tweede aspect van het aangevoerde nadeel betreft, dat ook de vrees dat het concurrerend ziekenhuis gebruik zal maken van de ontstane sociale onrust niet gestaafd wordt en louter hypothetisch is; dat bovendien ook hier weer voorbij wordt gegaan aan de mogelijkheid die het bestreden besluit aan de verzoekende partijen laat om een ander en ruimer stelsel van arbeidsduurvermindering tot stand te brengen;

2.2.3. Overwegende, ten slotte, wat het derde aspect van het aangevoerde nadeel betreft, dat wijl hiervoor er reeds op gewezen is dat de vrees van de verzoekende partijen voor sociale acties van het personeel niet gestaafd is en dat zulke acties derhalve louter hypothetisch zijn, ook het nadeel dat patiënten zouden lijden ingevolge dergelijke acties louter hypothetisch is;

2.2.4. Overwegende dienvolgens dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen ondergaan; dat niet is voldaan aan één van de twee in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

|       |                   |                  |
|-------|-------------------|------------------|
| de H. | J. DE BRABANDERE, | kamervoorzitter, |
| Mevr. | S. VAN AELST,     | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. VAN AELST.**

**J. DE BRABANDERE.**